Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

10. juli 2024*

»Den økonomiske og monetære politik – bankunionen – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – forordning (EU) nr. 806/2014 – minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver – Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at give dispensation – påklage til Afviklingsinstansens klagenævn – klage ikke taget til følge – betingelse om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag – Afviklingsinstansens skønsmargen – retssikkerhed – begrundelsespligt«

I sag T-540/22,

Den Franske Republik ved T. Stéhelin, E. Timmermans og B. Travard, som befuldmægtigede,

sagsøger,

mod

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved H. Ehlers, M. Fernández Rupérez og L. Forestier, som befuldmægtigede, bistået af avocats H.-G. Kamann og F. Louis,

sagsøgt,

har

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, F. Schalin, og dommerne P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm (refererende dommer), G. Steinfatt og D. Kukovec,

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 14. november 2023,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Med søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har Den Franske Republik nedlagt påstand om annullation af afgørelse nr. 3/2021 af 8. juni 2022 truffet af klagenævnet for Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen), som ikke gav medhold i den klage, der var indgivet over afgørelse SRB/EES/2021/44 af 4. november 2021 om fastlæggelse af minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Sagens baggrund

2 Den 6. november 2020 indgav en bankkoncern (herefter »den pågældende bankkoncern«) for ét af sine datterselskaber en ansøgning om dispensation fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (herefter »MREL-kravet«) anvendt på individuel basis i medfør af artikel 12g i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877 af 20. maj 2019 (EUT 2019, L 150, s. 226), i henhold til nævnte forordnings artikel 12h, stk. 1, for afviklingsplanlægningscyklussen for 2020.

3 Ved afgørelse SRB/EES/2021/44 af 4. november 2021 om fastlæggelse af minimumskravet for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver gav Afviklingsinstansen afslag på den pågældende bankkoncerns ansøgning om dispensation for ét af dens datterselskaber.

4 Den 21. december 2021 indgav Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (tilsyns- og afviklingsmyndigheden, Frankrig) (herefter »klager i sagen for klagenævnet«) en klage over afgørelse SRB/EES/2021/44 ved Afviklingsinstansens klagenævn.

5 Ved den anfægtede afgørelse af 8. juni 2022 gav klagenævnet ikke klager i sagen for klagenævnet medhold i den indgivne klage.

Parternes påstande

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. september 2022 har Den Franske Republik anlagt nærværende søgsmål.

7 Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

8 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 2. september 2022 har Den Franske Republik ligeledes anmodet Retten om i henhold til artikel 88 og 89 i Rettens procesreglement at vedtage en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse bestående i, at Afviklingsinstansen pålægges at fremlægge dens interne håndbog (*MREL Booklet*).

9 Afviklingsinstansen har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Den Franske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

10 Til støtte for søgsmålet har Den Franske Republik fremsat tre anbringender, hvoraf det første vedrører en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 12h i forordning nr. 806/2014 og »Afviklingsinstansens overskridelse af grænserne for dens skønsbeføjelse«, det andet en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og det tredje en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Om det første anbringende vedrørende en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 12h i forordning nr. 806/2014 og »Afviklingsinstansens overskridelse af grænserne for dens skønsbeføjelse«

11 Under det første anbringende har Den Franske Republik anført, at klagenævnet med urette validerede Afviklingsinstansens fortolkning og anvendelse af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014, for så vidt som dette i det væsentlige indebærer et krav om, at der »af princip« skal stilles en særlig garanti og »undtagelsesvis« giver mulighed for at fravige et sådant krav. Den Franske Republik har kritiseret klagenævnet for ikke at have søgt at afgøre, om Afviklingsinstansen i det foreliggende tilfælde havde grundlag for at kræve stillelse af en sådan garanti.

12 Dette første anbringende består af to led, hvoraf det første vedrører en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 og det andet Afviklingsinstansens overskridelse af grænserne for dens skønsbeføjelse i henhold til artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014.

Det første led vedrørende en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014

13 Under det første anbringendes første led har Den Franske Republik gjort gældende, at Afviklingsinstansen med urette »af princip« – i forbindelse med behandlingen af dispensationsansøgningen i henhold til artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 – har stillet krav om en særlig garanti mellem afviklingsenheden og dens datterselskab for at anse betingelsen i nævnte forordnings artikel 12h, stk. 1, litra c), for opfyldt. Den Franske Republik har anført, at der forelå en række tilstrækkeligt stærke samstemmende indicier fremlagt af klager i sagen for klagenævnet, der godtgør, at med kravet om en særlig garanti begrænsede Afviklingsinstansen sig ikke til at fortolke og anvende den betingelse, der er fastsat i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014, men anvendte i realiteten et kriterium opstillet i andre EU-retlige bestemmelser på samme niveau, der ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

14 Afviklingsinstansen har bestridt Den Franske Republiks argumentation.

15 Indledningsvis bemærkes, at for at undgå, at bankenheder strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør bail-in-værktøjet mindre effektivt, og med henblik på således at beskytte kundeindlån i tilfælde af store tab, har EU-lovgiver pålagt bankerne til enhver tid at overholde MREL-kravet. Dette er udtrykt som en procentdel af enhedens samlede passiver og kapitalgrundlag. Det skal ligeledes fremhæves, at artikel 12g i forordning nr. 806/2014 pålægger et MREL-krav (herefter »det interne MREL-krav«) over for enheder, i det foreliggende tilfælde datterselskaber i en bankkoncern, der ikke selv er afviklingsenheder.

16 Det interne MREL-krav kan opfyldes på to måder. For det første kan datterselskabet udstede passiver til fordel for afviklingsenheden, i den foreliggende sag moderselskabet i den pågældende bankkoncern, i form af f.eks. obligationer. For det andet kan det nævnte moderselskab opfylde datterselskabets interne MREL-krav gennem en garanti, som opfylder flere kumulative betingelser opregnet i artikel 12g, stk. 3, i forordning nr. 806/2014.

17 Artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 giver mulighed for at fritage datterselskaber for det interne MREL-krav, forudsat at tre kumulative betingelser er opfyldt. Betingelsen i denne bestemmelses litra c) fastsætter, at »der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet, som der er blevet truffet en beslutning om i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, navnlig når der træffes afviklingsforanstaltninger over for afviklingsenheden«.

18 Det bemærkes ligeledes, at angivelsen i artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, hvorefter »Afviklingsinstansen kan dispensere fra anvendelsen af artikel 12g for så vidt angår et datterselskab af en afviklingsenhed, der er etableret i en deltagende medlemsstat«, hvis tre betingelser, der opregnes i den nævnte bestemmelse, er opfyldt, nødvendigvis indebærer, at denne bestemmelse delvis pålægger Afviklingsinstansen en bunden kompetence og delvis overdrager den en skønsbeføjelse (jf. i denne retning og analogt dom af 13.7.2018, Banque Postale mod ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, præmis 39).

19 Som led i det første trin undersøger Afviklingsinstansen, om de tre betingelser i artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 er opfyldt. Såfremt de nævnte betingelser ikke er opfyldt, kan den ikke give dispensation for MREL-kravet. Afviklingsinstansen er således i en situation, hvor der er tale om en bunden kompetence, og skal give afslag på dispensationsansøgningen.

20 Såfremt de tre betingelser i artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 er opfyldt, indtræder det andet trin. I dette tilfælde »kan« Afviklingsinstansen således give en dispensation for MREL-kravet. Der er således tale om en mulighed, som nødvendigvis indebærer, at Afviklingsinstansen har ret til at give eller undlade at give en dispensation. Den har herved i så henseende en skønsbeføjelse (jf. i denne retning dom af 13.7.2018, Banque Postale mod ECB, T-733/16, EU:T:2018:477, præmis 41).

21 I den anfægtede afgørelse fandt klagenævnet i det væsentlige, at Afviklingsinstansen ikke havde begået en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014. Klagenævnet afviste nemlig, at Afviklingsinstansens fremgangsmåde – for at afgøre, om en bankkoncern, som ønskede dispensation, opfyldte den betingelse, der er fastsat i ovennævnte bestemmelse – havde bestået i »af princip« at kræve, at der stilles en særlig garanti, og »undtagelsesvis« at indrømme muligheden for at fravige et sådant krav.

22 Med henblik på at afgøre, om klagenævnet har begået en retlig fejl, da det tiltrådte den prøvelse, som Afviklingsinstansen havde foretaget af betingelsen i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014, i forbindelse med den pågældende bankkoncerns dispensationsansøgning, må denne bestemmelse fortolkes.

23 Det er i denne henseende fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd og de mål, den forfølger, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til EU-rettens bestemmelser som helhed (jf. dom af 8.7.2019, Kommissionen mod Belgien (Artikel 260, stk. 3, TEUF – højhastighedsnet), C-543/17, EU:C:2019:573, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis; kendelse af 24.10.2019, Liaño Reig mod SRB, T-557/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:771, præmis 59).

24 Hvad for det første angår ordlydsfortolkningen af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 må det fastslås, at denne bestemmelse begrænser sig til at fastsætte betingelsen om, at der ikke må være »nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet«.

25 Artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 fastsætter således ikke en mulighed for at stille krav om en særlig garanti for at opfylde betingelsen om, at der ikke må være nogen nuværende eller forventede væsentlige hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver (herefter »hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag«), ligesom bestemmelsen heller ikke indeholder noget forbud mod, at Afviklingsinstansen kræver en særlig garanti i denne henseende.

26 Under disse omstændigheder skal behandlingen af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 efterfølges af en kontekstuel og teleologisk fortolkning af forordningens artikel 12h for at afgøre, om denne bestemmelse giver Afviklingsinstansen mulighed for at stille krav om en særlig garanti for, at betingelsen i nævnte forordnings artikel 12h, stk. 1, litra c), er opfyldt, og for at det pågældende datterselskab kan få dispensation fra det interne MREL.

27 For det andet består en kontekstuel fortolkning af artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 i en undersøgelse af dels forarbejderne til nævnte forordning, dels denne bestemmelses forhold til andre bestemmelser i samme forordning som helhed og i forhold til bestemmelser i andre EU-retsakter.

28 Det bemærkes i denne henseende, at artikel 12h i forordning nr. 806/2014 blev indsat ved forordning 2019/877.

29 Det fremgår af forarbejderne til forordning 2019/877 – dvs. forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning COM(2016) 851 final om ændring af forordning nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet af 23. november 2016 – at de to typer af successive ændringer er en del af samme lovpakke. For det første er der tale om foreslåede ændringer af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1, berigtiget i EUT 2013, L 208, s. 68, og EUT 2013, L 321, s. 6), der har til formål at medtage minimumskravet til standarden for den samlede tabsabsorberingskapacitet (TLAC), dvs. en standard, der blev godkendt på G20-topmødet, som fandt sted i Antalya (Tyrkiet) den 15. og 16. november 2015, og hvis formål er at sikre, at globale systemisk vigtige banker har den nødvendige tabsabsorberings-

og rekapitaliseringskapacitet ved afvikling. For det andet er der tale om foreslåede ændringer til forordning nr. 806/2014 om fastsættelse af yderligere forpligtelser, der fra sag til sag pålægges systemiske banker, og af de generelle krav, der påhviler banker i bankunionen.

30 Hvad angår de foreslåede ændringer til forordning nr. 806/2014 anføres det i forarbejderne, at artikel 12g og 12h (der blev til artikel 12f og 12g i forordning nr. 806/2014) vedrører omfanget af anvendelsen af MREL-kravet, og at MREL-kravet for så vidt angår de institutter, der anses for afviklingsenheder, finder anvendelse på afviklingskoncernniveau. Det fremhæves ligeledes i de nævnte forarbejder, at forslagene indfører begrebet »internt MREL-krav« i overensstemmelse med et lignende begreb indført i TLAC-standarden, og at dette indebærer, at andre enheder i afviklingskoncernen, som ikke selv er afviklingsenheder, skal udstede nedskrivningsrelevante gældsinstrumenter internt i afviklingskoncernen, og at disse instrumenter skal købes af afviklingsenhederne. Det bestemmes ligeledes i forslagene, at det interne MREL-krav på visse betingelser kan erstattes af sikkerhedsgarantier mellem afviklingsenheden og de andre enheder i afviklingskoncernen.

31 Det fremgår ligeledes af disse samme forarbejder, at det i artikel 12i (som blev til artikel 12h i forordning nr. 806/2014) fastslås, at Afviklingsinstansen på visse betingelser kan dispensere helt fra et datterselskabs interne MREL-krav, hvis både datterselskabet og moderselskabet er etableret i den samme deltagende medlemsstat.

32 Henvisningen til kravet om at stille garanti er således kun klart angivet med hensyn til den fremtidige artikel 12g i forordning nr. 806/2014 vedrørende »[a]nvendelse af kravet på enheder, som ikke selv er afviklingsenheder«. Drøftelserne vedrørende den nævnte forordnings fremtidige artikel 12h, som omhandler muligheden for dispensation fra det interne MREL-krav, har ikke drejet sig om muligheden for at kunne kræve, at der i denne sammenhæng stilles en garanti.

33 For så vidt angår samspillet mellem artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 og de øvrige bestemmelser i forordning nr. 806/2014 som helhed eller bestemmelser i andre EU-retsakter skal det bemærkes, at det i 83. betragtning til forordning nr. 806/2014 anføres, at »[f]or at undgå, at enhederne strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør bail-in-værktøjet mindre effektivt, er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at enhederne til enhver tid skal opfylde [MEREL-]kravet vedrørende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som kan komme i betragtning til bail-in-værktøjet som en procentdel af enhedens samlede kapitalgrundlag«.

34 Hvad angår forordning 2019/877 anføres det i 19. betragtning hertil, at »[h]vis både afviklingsenheden eller moderselskabet og disses datterselskaber er etableret i samme medlemsstat og er en del af samme afviklingskoncern, bør Afviklingsinstansen kunne dispensere fra anvendelsen af MREL-kravet, der gælder for disse datterselskaber, som ikke er afviklingsenheder, eller tillade dem at opfylde MREL-kravet med garantier med sikkerhedsstillelse mellem moderselskabet og dets datterselskaber, som kan komme til udbetaling, når tilsvarende tidsfrister som dem, der gælder for nedskrivningen eller konverteringen af nedskrivningsrelevante passiver, er opfyldt«, og at »[d]en underliggende sikkerhedsstillelse for garantien bør være meget likvid og have mindst mulig markeds- og kreditrisiko«.

35 19. betragtning til forordning 2019/877 angiver nærmere bestemt indholdet af de nye artikler; artikel 12g og 12h i forordning nr. 806/2014.

36 Artikel 12g, stk. 3, i forordning nr. 806/2014 fastsætter således, at Afviklingsinstansen kan tillade enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, at opfylde det interne MREL-krav, hvilket de ligeledes er pålagt gennem en garanti, som skal opfylde ni nye kumulative betingelser. Det kræves navnlig, at der er stillet sikkerhed for garantien for mindst 50% af garantibeløbet. Som det følger af præmis 34 ovenfor, indebærer dette, at moderselskabet faktisk skal placere sine likvide aktiver på forhånd for at kunne stille den nævnte garanti.

37 Hvad angår artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 fastsætter denne bestemmelse, således som det er anført i præmis 17 ovenfor, muligheden for at fritage et datterselskab for det interne MREL-krav, forudsat at betingelserne i denne bestemmelse er opfyldt, herunder betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag.

38 Det bemærkes ligeledes, at sidste punktum i anden betragtning til forordning 2019/877 fremhæver, at »[b]estemmelserne i forordning [...] nr. 806/2014, som ændret ved nærværende forordning, om institutters og enheders tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet bør anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning [...] nr. 575/2013 og i [...] direktiv 2013/36/EU«. Det bemærkes, at en bestemmelse, der svarer til artikel 12h i forordning nr. 806/2014, er at finde i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (EUT 2019, L 150, s. 296).

39 Artikel 45f, stk. 3, litra c), i direktiv 2014/59 fastsætter således muligheden for dispensation for et datterselskab, hvis der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet.

40 Til forskel fra forordning nr. 806/2014 pålægger artikel 45f, stk. 3, i direktiv 2014/59 imidlertid ligeledes udtrykkeligt en yderligere betingelse, som adskiller sig fra betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, nemlig betingelsen om, at moderselskabet stiller garanti for sit datterselskab. Nærmere bestemt fastsætter artikel 45f, stk. 3, litra d), i direktiv 2014/59, at »afviklingsenheden over for den kompetente myndighed godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de af datterselskabet indgåede forpligtelser«. Bestemmelsen fastsætter ligeledes, at denne sidstnævnte betingelse ikke gælder, hvis risiciene i datterselskabet er uden betydning. Medmindre risiciene er uden betydning, gælder denne yderligere betingelse således, for at Afviklingsinstansen kan udøve sin skønsbeføjelse til at give dispensation eller ej. Det må fastslås, at en sådan betingelse ikke fremgår af artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014.

41 Det følger således af en kontekstuel fortolkning, at kravet om garantier med sikkerhedsstillelse mellem moderselskabet og dets datterselskaber kun er foreskrevet i artikel 12g i forordning nr. 806/2014 som en måde, hvorpå det interne MREL-krav kan opfyldes, og at betingelsen om en

garanti ikke fremgår af samme forordnings artikel 12h, stk. 1, i sammenhæng med en dispensation, til forskel fra det, som lovgiver fastsatte i direktiv 2014/59, der ligeledes er vedtaget på afviklingsområdet.

42 På dette tidspunkt følger det af ovenstående forhold, at muligheden for at få dispensation i henhold til artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 ikke på nogen måde kan betinges af et krav om en garanti med sikkerhedsstillelse, som svarer til den, der er fastsat i samme forordnings artikel 12g, stk. 3. Det modsatte synspunkt ville medføre, at den nævnte artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 fratages enhver effektiv virkning, og ville således udgøre en grov tilsidesættelse af denne bestemmelse.

43 De ovenstående betragtninger kan derimod ikke understøtte den tese, som Den Franske Republik har fremført, hvorefter Afviklingsinstansen ikke kan kræve »nogen garanti« i forbindelse med behandlingen af en dispensationsansøgning. Det kan således ikke af den kontekstuelle fortolkning, som er foretaget ovenfor, udledes, at den manglende nævnelse af en garanti i bestemmelsen vedrørende behandlingen af en dispensationsansøgning for det interne MREL-krav (dvs. artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014) ipso jure forhindrer Afviklingsinstansen i at pålægge et krav af denne type i forbindelse med denne behandling. Selv om Afviklingsinstansen er forpligtet til give afslag på en dispensationsansøgning, når én af de kumulative betingelser, der er fastsat i artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, ikke er opfyldt, har den derimod en vis skønsmargen med hensyn til at afgøre, under hvilke omstændigheder den tredje af disse betingelser – som omhandler det forhold, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag – er opfyldt. Det er derfor ikke udelukket, at der, henset til den skønsmargen, den har til at tage stilling til den tredje betingelse i den ovennævnte artikel, er grundlag for at stille krav om en garanti – som er en anden end den, der er fastsat i artikel 12g, stk. 3, i forordning nr. 806/2014 – for at det modvirkes, at der består hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag.

44 For det tredje finder Retten det hensigtsmæssigt at fortsætte sin analyse med en teleologisk fortolkning af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014. I forbindelse med denne fortolkning skal det almindelige formål, der forfølges med forordning 2019/877 og forordning nr. 806/2014, tages i betragtning.

45 I denne henseende har EU-lovgiver i femte betragtning til forordning 2019/877 angivet det hovedformål, denne forfølger, nemlig, at »Afviklingsinstansen bør sikre, at institutter og enheder har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet til at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering i tilfælde af afvikling med minimal indvirkning på skatteyderne og den finansielle stabilitet«, og at »[d]ette bør opnås ved, at institutter opfylder et institutspecifikt MREL-krav som fastlagt i forordning [...] nr. 806/2014«.

46 Således, og som det i det væsentlige er fremhævet af Afviklingsinstansen, er det fælles hovedformål med forordning nr. 806/2014 og direktiv 2014/59, der forfølges af lovgiver ved pålæggelse af MREL-kravet over for samtlige institutter i en bankkoncern, at sikre en effektiv afvikling med en minimal negativ indvirkning på realøkonomien, det finansielle system og de offentlige finanser.

47 Det fremgår endvidere af 17. og 18. betragtning til forordning 2019/877, at selv om institutter eller enheder, der er identificeret som afviklingsenheder, kun omfattes af MREL-kravet på konsolideret afviklingskoncernniveau, bør institutter eller enheder, der ikke er afviklingsenheder, opfylde MREL-kravet på individuelt niveau.

48 Der gælder således et princip om en forpligtelse til det interne MREL-krav på niveauet for hvert datterselskab i den pågældende bankkoncern. Henset til betydningen af at minimere indvirkningen på skatteyderne og den finansielle stabilitet, som ligger til grund for denne forpligtelse, kan undtagelse fra princippet kun ske, såfremt betingelserne for at give denne er opfyldt. Afviklingsinstansens afgørelse om at se bort fra det interne MREL-krav må således ikke bringe formålet om at minimere indvirkningen på skatteyderne og den finansielle stabilitet, som ligger til grund for indførelsen af forpligtelsen til på forhånd at placere det interne MREL-krav på datterselskabsniveau, i fare. Såfremt der ikke var noget internt MREL-krav på forhånd placeret på datterselskabsniveau, og såfremt datterselskabets tab måtte overstige dets mindstekapital, skulle datterselskabet nemlig selv, således som Afviklingsinstansen med rette har fremhævet, bringes under afvikling, og en sådan situation ville være i strid med det formål, der ligger til grund for det interne MREL-krav.

49 Det må følgelig fastslås, at Afviklingsinstansen skal være styret af det formål, der er nævnt i præmis 46 ovenfor, når den anvender forordning nr. 806/2014 og prøver, om betingelserne i nævnte forordnings artikel 12h, stk. 1, er opfyldt.

50 Når Afviklingsinstansen behandler en dispensationsansøgning for det interne MREL-krav, tilkommer det således denne at vurdere, om der foreligger andre ordninger, der kan tjene som funktionel erstatning for det interne MREL-krav. Inden for den skønsmargen, som den har, og som er nævnt i præmis 43 ovenfor, er der intet, der forhindrer den i at fastslå – afhængig af omstændighederne ved den enkelte ansøgning om dispensation – at en garanti er nødvendig, for at betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, er opfyldt. Af de grunde, der er anført i præmis 42 ovenfor, er det derimod ikke tilladt for denne at kræve, at der stilles en garanti, hvis karakteristika ligner karakteristika for den garanti, der er fastsat i artikel 12g, stk. 3, i forordning nr. 806/2014.

51 Det skal i denne henseende fremhæves, at det ikke fremgår af den anfægtede afgørelse, at Afviklingsinstansen af den pågældende bankkoncern krævede en garanti svarende til eller med lignende karakteristika som garantien i artikel 12g, stk. 3, i forordning nr. 806/2014, eller, a fortiori, at klagenævnet skulle have godkendt en sådan fremgangsmåde hos Afviklingsinstansen.

52 Ingen af de argumenter, der er fremført af Den Franske Republik, kan ændre denne konklusion.

53 For det første kan Den Franske Republik ikke med føje kritisere klagenævnet og Afviklingsinstansen for udelukkende at have fokuseret på det generelle formål med afviklingsrammen og det interne MREL-krav, der er fælles for forordning nr. 806/2014 og direktiv 2014/59/EU, og for ikke at have taget hensyn til formål, der er specifikke for den nævnte forordning, som består i at mindske risici for fragmentering af det indre marked for finansielle tjenesteydelser. Den Franske Republik har således gjort gældende, at dispensationerne for det interne MREL-krav, der gælder mellem enheder beliggende i én og samme medlemsstat, bidrager til disse mål ved at mindske hindringerne for likviditetsstrømmen og kapitalens koncerninterne bevægelighed.

54 Således som det i det væsentlige er anført i 18. betragtning til forordning 2019/877, og som det er bemærket i præmis 47 ovenfor, er det primære formål med den foranstaltning – der består i at undergive institutter eller enheder, der ikke er afviklingsenheder, det interne MREL-krav på individuelt niveau – at undgå potentielle forstyrrelser af markedet ved at give Afviklingsinstansen mulighed for at afvikle en afviklingskoncern uden at afvikle visse af koncernens datterselskaber formelt.

55 I denne forbindelse synes det formål om at mindske hindringer for likviditetsstrømmen og kapitalens koncerninterne bevægelighed, der forfølges med artikel 12h i forordning nr. 806/2014, som fastsætter, at Afviklingsinstansen på visse betingelser har mulighed for at afstå fra at anvende det interne MREL-krav, at være sekundært. Et sådant formål kan ikke forfølges på bekostning af de primære formål, som er nævnt i præmis 54 ovenfor.

56 I denne retning bemærkes det, at det fremgår af anden betragtning til forordning 2019/877, at de pågældende bestemmelser i forordning nr. 806/2014, som ændret ved bestemmelserne i forordning 2019/877, skal anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med bl.a. bestemmelserne i direktiv 2014/59. Artikel 45f, stk. 3, litra d), i direktiv 2014/59 fastsætter, at moderselskabet kun skal afgive erklæring om, at det har stillet garanti for de af datterselskabet indgåede forpligtelser, såfremt risiciene i datterselskabet ikke er uden betydning. Lovgiver prioriterer således en forsigtig tilgang ved kun at give mulighed for dispensation uden krav om stillelse af garanti, hvis de strenge betingelser er opfyldt, og navnlig, hvis en sådan dispensation i alt væsentligt er uden risiko.

57 Af konsekvenshensyn skal bestemmelserne i forordning nr. 806/2014, som ændret ved bestemmelserne i forordning 2019/877, ligeledes anvendes på en sådan måde, at udstedelse af dispensation kun kan ske, hvis strenge betingelser er opfyldt. Heraf følger, at når Afviklingsinstansen prøver, om betingelsen i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 er opfyldt, kan den i det foreliggende tilfælde vurdere, at kravet om stillelse af garanti er nødvendigt for, at denne betingelse er opfyldt. Den omstændighed, at nævnte forordnings artikel 12h, stk. 1, ikke udtrykkeligt fastsætter et krav om moderselskabets stillelse af garanti til fordel for dets datterselskab, betyder ikke, at lovgiver til Afviklingsinstansen overlader en skønsmargen med hensyn til den eventuelle nødvendighed af en sådan garanti; en skønsmargen, som lovgiver derimod ikke har givet afviklingsmyndigheden i forbindelse med behandlingen af en dispensation i henhold til direktiv 2014/59.

58 For det andet er det ligeledes forgæves, at Den Franske Republik har påberåbt sig Kommissionens svar på et spørgsmål stillet af en medlemsstat om gennemførelsen af direktiv 2019/879. Kommissionen havde fremhævet, at lovgiver på frivillig basis ikke havde gengivet artikel 45f, stk. 3, litra d)-f), og artikel 45f, stk. 4, litra d)-f), i direktiv 2014/59, som ændret ved direktiv 2019/879, og at det tilkom de nationale afviklingsmyndigheder og – i lyset af principperne om kompetencedelegation, der er opstillet i dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7) – Afviklingsinstansen at tage hensyn hertil, når de gennemfører bestemmelserne i forordning nr. 806/2014.

59 Den af Afviklingsinstansen fulgte fremgangsmåde, for hvilken klagenævnet ikke fandt nogen retlig fejl, er i overensstemmelse med dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), eftersom denne fremgangsmåde på ingen måde fastsætter, at der består en automatisk forpligtelse til at stille garanti for, at kravet om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, er opfyldt, og eftersom den snarere indrømmer Afviklingsinstansen en skønsmargen i denne henseende, der kan indebære, at denne stiller krav om stillelse af en garanti, hvis den, afhængigt af sagens omstændigheder, finder det nødvendigt.

60 For det tredje har Den Franske Republik henvist til de offentlige retningslinjer »MREL Policy« fra Afviklingsinstansen (herefter »MREL Policy«) og til dennes interne håndbog til støtte for, at Afviklingsinstansen i realiteten systematisk stiller krav om garantistillelse i hvert enkelt tilfælde

uden en behandling in concreto, og at den i realiteten anser denne garantistillelse for en betingelse, der skal fastslå, at der ikke er nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014.

61 Den Franske Republiks argumentation, som er støttet på Afviklingsinstansens interne håndbog og MREL Policy, og som i det væsentlige består i at gøre gældende, at Afviklingsinstansen har indført en ny særskilt betingelse, som ikke er fastsat i lovgivningen, nemlig stillelse af en garanti, kan ikke tiltrædes.

62 Indledningsvis blev nævnelsen af en garanti med henblik på at godtgøre, at der ikke består nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, således først indført i bilag II til MREL Policy i juni 2022 og eksisterede derfor ikke, da Afviklingsinstansen vedtog sin afgørelse SRB/EES/2021/44 af 4. november 2021.

63 Dernæst angives det klart i MREL Policy, at denne ikke er bestemt til at have bindende retsvirkninger, og at den ikke i noget tilfælde træder i stedet for de lovmæssige krav, der er fastsat i de gældende nationale lovgivninger og den gældende EU-ret. Det er ligeledes i den nævnte MREL Policy anført, at den ikke kan påberåbes til juridiske formål, ikke etablerer en bindende fortolkning af EU-lovgivningen eller de nationale lovgivninger og ikke tjener som responsum eller som erstatning for et sådant responsum.

64 I retning af det standpunkt, som klagenævnet har indtaget (den anfægtede afgørelses punkt 82), er den fremgangsmåde, der er beskrevet i MREL Policy, som ændret i juni 2022, og som giver Afviklingsinstansen mulighed for at kræve stillelse af en særlig garanti i forbindelse med vurderingen af betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, endvidere forenelig med ordlyden af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014, således som det navnlig fremgår af præmis 44-51 ovenfor.

65 Den omstændighed, at bilag II til Afviklingsinstansens MREL Policy, som ændret i juni 2022, med henblik på at godtgøre midlernes frie overdragelighed i et afviklingsscenario, anfører, at de banker, der fremsætter en dispensationsansøgning, »sædvanligvis« skal fremlægge dokumentation for en garanti, indikerer ganske vist, at Afviklingsinstansen prioriterer løsningen med en garanti, som fremstår som den sikreste fremgangsmåde for at sikre, at der ikke foreligger nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag. Dette bilag II kan imidlertid ikke fortolkes således, at Afviklingsinstansen »i alle tilfælde, af princip og automatisk« kræver stillelse af en garanti. Idet det i samme bilag II præciseres, at når en konkret sags særlige forhold begrunder det, kan Afviklingsinstansen basere sig på en anden fremgangsmåde ved dens vurdering af foreneligheden heraf med artikel 12h i forordning nr. 806/2014, bekræfter Afviklingsinstansen, at den fortsat fra sag til sag vurderer, hvordan betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, kan opfyldes.

66 For så vidt angår Afviklingsinstansens interne håndbog har Den Franske Republik endvidere gjort gældende, at Afviklingsinstansen i første omgang heri har anført, at garantistillelsen var en særskilt betingelse for at kunne opnå dispensation, og i anden omgang har ændret denne fremgangsmåde ved at lade den nævnte garantistillelse fremstå som en omstændighed, der godtgør, at der ikke er hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014. Dette synes imidlertid snarere at indikere, at Afviklingsinstansen rent faktisk tog hensyn til rækkevidden af denne bestemmelse, hvoraf det følger, at stillelse af en garanti ikke kan kræves ex officio og automatisk, men at nødvendigheden af en sådan garanti kan tænkes i forbindelse med vurderingen af kravet om, at der ikke må være

nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag. Som det navnlig fremgår af præmis 44-51 ovenfor, er der intet, der forhindrer Afviklingsinstansen i, afhængigt af sagens omstændigheder, at kræve en garanti for, at kravet i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 er opfyldt.

67 Endelig og under alle omstændigheder fremgår det af uddrag af afgørelse SRB/EES/2021/44 og af den anfægtede afgørelse, bl.a. sidstnævntes punkt 68-71, at Afviklingsinstansen i den foreliggende sag tog stilling til spørgsmålet om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, idet det anføres, at den foretog en analyse in concreto af den pågældende bankkoncerns situation, og navnlig garantierne fra 2014 og 2015 stillet af den pågældende koncern for at opfylde dette krav, og at klagenævnet behandlede denne af Afviklingsinstansen fulgte fremgangsmåde og konkluderede, at den nævnte analyse ikke var behæftet med nogen retlig fejl, for så vidt som den var blevet foretaget in concreto.

68 Klagenævnets ræsonnement og Afviklingsinstansens ræsonnement støtter sig således ikke på MREL Policy eller på Afviklingsinstansens interne håndbog og følger derfor ikke af en mekanisk anvendelse af betingelsen om stillelse af en garanti. Det er netop det, klagenævnet fremhævede i den anfægtede afgørelses punkt 79, dvs. at afgørelse SRB/EES/2021/44 var en individuel afgørelse vedrørende den pågældende bankkoncern, og at den ikke henviste til MREL Policy eller Afviklingsinstansens interne håndbog.

69 I denne retning udgør betragtningerne vedrørende den interne håndbog og MREL Policy, i navnlig den anfægtede afgørelses punkt 71-73, en stillingtagen til de argumenter, der er fremført af klager i sagen for klagenævnet, og tilsigter at godtgøre, at medtagelsen af garantien i disse to dokumenter ikke har ændret udøvelsen af Afviklingsinstansens skønsbeføjelse til et egentligt automatisk krav.

70 Henset til det ovenstående kan det første anbringendes første led ikke tiltrædes.

Det andet led vedrørende Afviklingsinstansens overskridelse af grænserne for dens skønsbeføjelse i henhold til artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014

71 Den Franske Republik har gjort gældende, at klagenævnet burde have fastslået, at Afviklingsinstansen havde overskredet grænserne for dens skønsbeføjelse. For det første har Den Franske Republik gjort gældende, at artikel 12h i forordning nr. 806/2014 præcist opstiller rammerne for Afviklingsinstansens beføjelser på grundlag af objektive kriterier, således at anvendelsen af disse beføjelser skal være underlagt en streng kontrol med hensyn til disse kriterier. På den ene side fandt klagenævnet, at kravet om en særlig garanti alene udgjorde en simpel mulighed for Afviklingsinstansen, efter en udførlig vurdering, og på den anden side godkendte det Afviklingsinstansens fremgangsmåde bestående i af princip at kræve, at der stilles en særlig garanti og kun »undtagelsesvis« give mulighed for at fravige et sådant krav. Den Franske Republik har således kritiseret klagenævnet for ikke reelt at have foretaget en effektiv kontrol af Afviklingsinstansens udøvelse af dens skønsbeføjelse. For det andet har Den Franske Republik gjort gældende, at klagenævnet ikke prøvede, om Afviklingsinstansen korrekt havde udøvet sin beføjelse, da denne sidstnævnte havde vurderet indholdet af garantien. For det tredje, og i denne retning, redegjorde klagenævnet ikke i den anfægtede afgørelse for rækkevidden af Afviklingsinstansens »bundne og begrænsede« skønsbeføjelse, da det prøvede, om betingelserne i artikel 12h, stk. 1, litra a)-c), i forordning nr. 806/2014 var opfyldt.

72 Det skal for det første undersøges, om klagenævnet, således som Den Franske Republik har gjort gældende, godkendte en fremgangsmåde, hvorefter Afviklingsinstansen »af princip« krævede, at der blev stillet en særlig garanti, og kun »undtagelsesvis« gav mulighed for at fravige et sådant krav, og således pålagde stillelse af garanti uden at udøve sin skønsbeføjelse således som anført i præmis 43 ovenfor, og følgelig uden at der forinden blev foretaget en detaljeret analyse og in concreto af de relevante forhold.

73 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af artikel 85, stk. 3 og 4, i forordning nr. 806/2014, at enhver fysisk eller juridisk person kan påklage en af Afviklingsinstansen truffet afgørelse, såsom afgørelse SRB/EES/2021/44, til klagenævnet, at klagen skal indeholde en begrundelse herfor, og at det tilkommer klagenævnet at træffe afgørelse i klagesagen. Det følger heraf, at klagenævnet behandler de anbringender, der bliver fremført for det.

74 I den foreliggende sag har Den Franske Republik ikke bestridt, således som det fremgår af sammenfatningen af anbringenderne i den anfægtede afgørelses punkt 35, at klager i sagen for klagenævnet havde gjort gældende, at Afviklingsinstansen gennem sin interne håndbog og MREL Policy de facto pålagde en yderligere betingelse for at give dispensation, der ikke var fastsat i forordning nr. 806/2014, og således havde begået en retlig fejl ved at overskride grænserne for dens skønsbeføjelse, ved at tilsidesætte de formål, der forfølges med de anvendte bestemmelser, og ved at fratage dem enhver praktisk retsvirkning. Klager i sagen havde i det væsentlige gjort gældende, at fremgangmåden in abstracto, som Afviklingsinstansen havde fulgt, havde gjort det praktisk umuligt at opnå dispensationen.

75 Det bemærkes ligeledes, at den pågældende bank påberåbte sig to garantier for at gøre gældende, at der ikke forelå nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014. De pågældende garantier fra moderselskabet var blevet givet i 2014 og 2015 i forbindelse med anmodninger om dispensation fra anvendelsen af tilsynsmæssige krav på et individuelt grundlag og anvendelsen af likviditetskrav på et individuelt grundlag i henhold til artikel 7 og 8 i forordning nr. 575/2013.

76 Det skal præciseres, at de argumenter, der blev fremført af klager i sagen for klagenævnet til støtte for dennes første anbringende, ikke angik Afviklingsinstansens bedømmelser vedrørende realiteten med hensyn til garantier fra 2014 og 2015, som den pågældende bankkoncern havde påberåbt sig til støtte for, at betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, var opfyldt. De pågældende argumenter omhandlede således den angivelige retlige fejl begået af Afviklingsinstansen, for så vidt som den skulle have overskredet sin kompetence ved mekanisk og automatisk at anvende en betingelse, der ikke er at finde i artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014.

77 Det tilkom således klagenævnet at efterprøve, om Afviklingsinstansen havde foretaget en behandling in concreto af den pågældende bankkoncerns situation og af de garantier, der var stillet til støtte for dens anmodning om dispensation, og om den således havde overholdt grænserne for dens skønsbeføjelse. I denne forbindelse tilkom det klagenævnet at efterprøve, at Afviklingsinstansens vurdering ikke bestod i en forklædt behandling in abstracto af garantierne fra 2014 og 2015, men i en troværdig behandling in concreto.

78 Det er følgelig med urette, at Den Franske Republik har gjort gældende, at de anbringender og argumenter, der var blevet fremsat af klager i sagen for klagenævnet, og som vedrørte en retlig fejl begået af Afviklingsinstansen, for så vidt som den foretog en urigtig anvendelse af artikel 12h,

stk. 1, i forordning nr. 806/2014 og overskred grænserne for sin kompetence, nødvendigvis burde have foranlediget klagenævnet til at prøve, om Afviklingsinstansen i lyset af samtlige relevante forhold i sagen havde grundlag for at kræve en særlig garanti.

79 Henset til de anbringender, der blev fremsat af klager i sagen for klagenævnet, således som de er angivet i præmis 76 ovenfor, skal det afgøres, om klagenævnet med rette kunne fastslå, at Afviklingsinstansens analyse – efter hvilken Afviklingsinstansen konkluderede, at der ikke var en risiko for, at garantierne fra 2014 og 2015 ikke ville kunne fungere i et scenario, hvor manglende levedygtighed gør sig gældende, og at disse garantier ikke opfyldte betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag – havde været reel og konkret.

80 Det bemærkes i denne henseende, at artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 ikke pålægger præcise regler med hensyn til den måde, hvorpå betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, skal være opfyldt, men pålægger i det væsentlige Afviklingsinstansen at sikre sig, at de eksisterende mekanismer, såsom garantier, funktionelt svarer til et internt MREL-krav i et krisescenario, og følgelig at der ikke foreligger en risiko – i det tilfælde, hvor det tidspunkt, hvor manglende levedygtighed for datterselskabet gør sig gældende, er nået – for at moderselskabets ledelse hypotetisk kan beslutte at trække sig og således forlade datterselskabet og ikke »overføre midler i efterfølgende led« eller absorbere tab eller rekapitalisere dem.

81 I den foreliggende sag indebærer dette for klagenævnet, at det skal efterprøve, om Afviklingsinstansen havde foretaget en reel og konkret behandling af garantierne fra 2014 og 2015 og deres effektivitet i et krisescenario, der giver Afviklingsinstansen mulighed for at afgøre, om de eksisterende mekanismer funktionelt svarede til et internt MREL-krav i et likvidationsscenario, og følgelig om de gør det muligt for den pågældende bankkoncern at opfylde betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag.

82 I denne henseende fremgår det for det første af den anfægtede afgørelse, bl.a. punkt 4, 7, 12, 15, 49, 68, 75, 76, 88, 108, 110 og 116 heri, at klagenævnet tog stilling til, om Afviklingsinstansen havde foretaget en analyse in concreto af dispensationsansøgningen.

83 Klagenævnet anførte, at Afviklingsinstansen havde fremhævet, at garantierne fra 2014 og 2015 var blevet stillet i en anden sammenhæng, nemlig i henhold til artikel 7 og 8 i forordning nr. 575/2013, med henblik på at give den pågældende bankkoncern mulighed for at få dispensation fra anvendelsen af tilsynsmæssige kapitalkrav på et individuelt grundlag og anvendelsen af tilsynsmæssige likviditetskrav på et individuelt grundlag. Klagenævnet fastslog, at Afviklingsinstansen havde fremhævet eksistensen af et muligt scenario, hvori forværringen af datterselskabets situation kunne føre til, at det blev nødlidende, når garantens finansielle støtte endnu ikke var blevet givet. Klagenævnet anførte, at Afviklingsinstansen havde fundet, at formålene med garantierne i et sådant tilfælde ikke længere fandt anvendelse.

84 Klagenævnet anførte, at Afviklingsinstansen på dette punkt havde støttet sig på den interne afviklingsgruppes vurderinger. Som det fremgår af den anfægtede afgørelses punkt 75, havde den interne afviklingsgruppe givet udtryk for kraftige forbehold over for den omstændighed, at retten til at tage en garanti i brug, når en sådan findes, fortsat ville være til stede i tilfælde af, at datterselskabet blev nødlidende eller forventeligt nødlidende, og fremhævede, at datterselskabets

kreditorer selv kunne gøre en rettighed gældende over for garanten, således at moderselskabet, dvs. garanten, definitivt fritages for sin retlige forpligtelse til at garantere for datterselskabets misligholdelsessituation på det tidspunkt, hvor denne har behov herfor.

85 I den anfægtede afgørelses punkt 75 er der ligeledes henvist til den interne afviklingsgruppes erklæringer, hvorefter moderselskabets hurtige overførsel af kapitalgrundlag skal sikre datterselskabet, med hensyn til hvilket der i henhold til artikel 21, stk. 3, i forordning nr. 806/2014 var blevet konstateret en manglende levedygtighed, og ifølge hvilke fastslåelsen af, at datterselskabet var nødlidende eller forventeligt nødlidende, kunne ske i en situation, hvor det nævnte datterselskab stadig kunne opfylde sine forpligtelser, og hvor garantierne fra 2014 og 2015 følgelig endnu ikke kunne komme til udbetaling og ikke kunne anvendes med henblik på at yde den krævede støtte.

86 Det fremgår således af den anfægtede afgørelse, at Afviklingsinstansens prøvelse af de eksisterende mekanismer på ingen måde var fiktiv, men fulgte af en reel og konkret analyse af den pågældende bankkoncerns situation. Det er således med urette, at Den Franske Republik har gjort gældende, at Afviklingsinstansen automatisk og in abstracto pålagde en garantistillelse.

87 Det følger heraf, at klagenævnet med rette i det væsentlige kunne fastslå, at Afviklingsinstansen havde foretaget en prøvelse in concreto af den pågældende bankkoncerns situation med henblik på at afgøre, om denne opfyldte betingelserne i artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014.

88 Den konklusion, hvorefter klagenævnet med rette fastslog, at Afviklingsinstansen havde foretaget en reel og konkret analyse af den pågældende bankkoncerns situation, følger for det andet ligeledes af det standpunkt, det indtager i navnlig den anfægtede afgørelses punkt 73, 74 og 83. Det er heri utvetydigt anført, at Afviklingsinstansen havde en skønsmargen ved afgørelsen af, om der foreligger hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, og at Afviklingsinstansen i denne sammenhæng kunne fastslå, at der ikke forelå nogen hindringer, og give dispensation, selv om moderselskabet ikke havde stillet garanti til fordel for dets datterselskab. Klagenævnet præciserede i denne henseende, at betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, kunne være opfyldt efter de særlige lovbestemmelser fastsat i gældende national ret og på grundlag af, at der består kontraktlige aftaler mellem selskaberne i en koncern.

89 Afviklingsinstansens udøvelse af sin skønsmargen og behandlingen in concreto af betingelsen i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 understøttes for det tredje ligeledes af klagenævnets konstatering, hvorefter ræsonnementet – der vedrører det forhold, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag – i den anfægtede afgørelse ikke var baseret på MREL Policy eller Afviklingsinstansens interne håndbog, således som det fremgår af præmis 61-68 ovenfor.

90 Af denne grund kan der ikke gives medhold i Den Franske Republiks anmodning om, at Retten vedtager en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der pålægger Afviklingsinstansen at fremlægge sin interne håndbog i de udgaver, der var gældende i 2020 og 2021, med den begrundelse, at den pågældende håndbog anførte, at stillelse af en garanti mellem afviklingsenheden og dens datterselskab udgjorde en ufravigelig betingelse, som de interne afviklingsgrupper havde pligt til at overholde med henblik på anvendelse af artikel 12h i forordning nr. 806/2014.

91 Det bemærkes i denne henseende, at henvisningerne i den anfægtede afgørelse til Afviklingsinstansens interne håndbog hovedsageligt optræder i forbindelse med klagenævnets stillingtagen til argumenterne fremført af klager i sagen for klagenævnet, der baserer sig på dette dokument. Den påvisning, som Den Franske Republik søger at foretage ved at støtte sig på Afviklingsinstansens interne håndbog i de affattelser af den, der var gældende i 2020 og 2021, er uvirksom, idet den ikke giver mulighed for at ændre den konklusion, som klagenævnet med rette kom frem til, hvorefter Afviklingsinstansen faktisk har foretaget en analyse in concreto af betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag for den pågældende bankkoncerns datterselskab.

92 Ingen af de argumenter, som Den Franske Republik har fremført, kan ændre denne konklusion.

93 Under det første argument har Den Franske Republik kritiseret klagenævnet for at have godkendt Afviklingsinstansens fremgangsmåde bestående i antagelsen af, at der ikke ville kunne gøres brug af garantierne i tilfælde af krise, og for ikke at have foretaget en dybdegående analyse af national ret for at kunne vurdere dette spørgsmål.

94 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Som det således navnlig fremgår af præmis 86 ovenfor, sikrede klagenævnet sig derimod, at Afviklingsinstansen havde foretaget en analyse in concreto af de forhold, der var fremlagt for det, uden i denne henseende at anvende nogen »antagelse«. Det fremgår derimod ikke af den anfægtede afgørelse, at den pågældende bankkoncern eller klager i sagen for klagenævnet identificerede bestemmelserne i den gældende nationale lovgivning eller de aftaler inden for koncernen, der gør det muligt at opfylde betingelsen i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014. De eneste forhold, der er fremlagt til støtte for dispensationsansøgningen med henblik på at godtgøre, at der ikke foreligger nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, vedrører garantierne fra 2014 og 2015. Disse garantier var netop genstand for Afviklingsinstansens konkrete analyse.

95 I denne henseende, for så vidt som de på ingen måde er underbyggede, må Den Franske Republiks argumenter – vedrørende et åbenbart urigtigt skøn, som Afviklingsinstansen angiveligt anlagde ved at se bort fra fordelene ved eksisterende »interne ordninger« i et afviklingsscenario og ved at fastslå, at der ikke ville kunne gøres brug af garantierne fra 2014 og 2015 i et krisescenario – under alle omstændigheder forkastes.

96 For det første har Den Franske Republik nemlig ikke identificeret, hvilke »interne ordninger« den påberåber sig til støtte for sit ræsonnement, eller a fortiori beskrevet, hvordan disse interne ordninger skulle have kunnet skabe fordele i tilfælde af et afviklingsscenario.

97 For det andet har Den Franske Republik ikke angivet nogen bestemmelse i en national lov eller noget princip i national ret til støtte for sin argumentation vedrørende det forhold, at der ikke ville kunne gøres brug af garantierne fra 2014 og 2015. Den har blot henvist til en dom fra Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig) af 4. februar 1985, hvori det fastslås, at begrebet »koncernens interesse« på visse betingelser kan give mulighed for at se bort fra den strenge beskyttelse af et selskabs sociale interesser, når det yder finansiel støtte til et andet selskab i samme koncern. For så vidt angår begrebet »koncernens interesse« har Den Franske Republik ligeledes i replikken i form af et hyperlink henvist til en rapport fra juni 2015 med titlen »Vers une reconnaissance de l'intérêt de groupe dans l'Union européenne?«, *Rapport du Club des Juristes (Commission Europe)*, som kortfattet opregner de betingelser, der i fransk ret skal være opfyldt »for at forhindre, at ledelsen kvalificerer finansiel støtte mellem selskaberne i samme koncern som misbrug af virksomhedsaktiver« (rapportens s. 16 og 17).

98 Det må konstateres, at både Den Franske Republiks forklaringer og indholdet af den rapport, som den henviser til, i bedste fald er vage og upræcise. De giver på ingen måde mulighed for at bestemme de konsekvenser, som Afviklingsinstansen skulle have draget heraf i den foreliggende sag med hensyn til garantierne fra 2014 og 2015. Endvidere, og således som det fremgår af Den Franske Republiks skriftlige indlæg, skal betingelserne være opfyldt, for at begrebet »koncernens interesse« kan gøre det muligt at se bort fra den strenge beskyttelse af et selskabs sociale interesser. Den Franske Republik har imidlertid ikke forklaret, hvordan de nævnte betingelser var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

99 Under det andet argument har Den Franske Republik gjort gældende, at Afviklingsinstansen begik fejl ved fortolkningen af artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 med den begrundelse, at lovgiver kun henviste til »væsentlige« og »forventede« hindringer og ikke til »enhver« »fremtidig« »eventuel« hindring, og at realiteten af sådanne hindringer ikke er blevet godtgjort i den foreliggende sag.

100 Dette argument kan ikke tiltrædes. Klagenævnet begik således ikke nogen fejl ved fortolkningen af artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 ved i det væsentlige at finde, at hindringen for den hurtige overførsel af garantierne fra 2014 og 2015 og den risiko, der følger heraf, svarede til begreberne »risiko« og »nuværende eller forventede væsentlige hindringer« som omhandlet i ovennævnte bestemmelse. Som det fremgår af præmis 82-85 ovenfor, viser klagenævnets prøvelse med henblik på at afgøre, om Afviklingsinstansen havde foretaget en analyse in concreto af dispensationsansøgningen, reelt, at garantierne fra 2014 og 2015 var blevet stillet i en anden sammenhæng, og at de i visse scenarier udgjorde en betydelig risiko for ikke eller ikke længere at kunne anfordres.

101 For det andet har Den Franske Republik gjort gældende, at klagenævnet begik en fejl ved at finde, at Afviklingsinstansen havde foretaget en behandling in concreto af den pågældende bankkoncerns situation med henblik på at bestemme et forholdsmæssigt »indhold« af garantien. Den har gjort gældende, at Afviklingsinstansen automatisk fastlagde det pågældende indhold uden en konkret bedømmelse af situationen på et niveau, der som minimum svarer til det interne MREL-kravs hypotetiske beløb, som ville være blevet anvendt i tilfælde af dispensation, og at dette indhold følgelig ikke var forholdsmæssigt.

102 En sådan argumentation kan ikke tiltrædes. Klagenævnet anførte således indledningsvis i den anfægtede afgørelses punkt 75, at Afviklingsinstansens behov for at have rimelig vished for, at den eksisterende garanti funktionelt svarede til det interne MREL-krav, som i forvejen findes i et krisescenario. Klagenævnet fremhævede endvidere, at i den foreliggende sag havde Afviklingsinstansen inden for rammerne af dens skønsmargen, som nævnt i præmis 43 ovenfor, fundet, at kun garantierne fra 2014 og 2015 stillet af den pågældende bankkoncern til støtte for dens dispensationsansøgning udgjorde en risiko for ikke at kunne anfordres i et krisescenario og således være ikke-eksisterende. Endelig anførte klagenævnet, at Afviklingsinstansen, for at tackle den pågældende risiko, havde fundet, at en garanti, som er funktionelt svarende til det interne MREL-krav i et krisescenario og et beløb, der modsvarer dette interne MREL-kravs hypotetiske beløb, således ikke var nødvendig.

103 Det var derved med rette, at klagenævnet fandt, at Afviklingsinstansen havde foretaget en prøvelse in concreto af den pågældende bankkoncerns situation med henblik på at bestemme garantiens indhold.

104 Endvidere og under alle omstændigheder kan argumenterne vedrørende anvendelsen af fransk ret, som Den Franske Republik har fremført til godtgørelse af, at klagenævnet begik en fejl ved dets prøvelse af den af Afviklingsinstansen fulgte fremgangsmåde for at fastlægge garantiens indhold og med henblik på at godtgøre, at denne af Afviklingsinstansen fulgte fremgangsmåde var abstrakt og uforholdsmæssig, af de grunde, der er nævnt i præmis 96-98 ovenfor, ikke tiltrædes.

105 Den Franske Republik har for det tredje gjort gældende, at klagenævnet har anført, at Afviklingsinstansen rådede over en »bunden og begrænset« skønsbeføjelse ved prøvelsen af betingelserne i artikel 12h, stk. 1, litra a)-c), i forordning nr. 806/2014, der giver mulighed for dispensation, men at det ikke har redegjort for rækkevidden af denne skønsbeføjelse eller følgelig taget stilling til konsekvenserne i det foreliggende tilfælde af denne skønsbeføjelse.

106 En sådan argumentation kan ikke tiltrædes.

107 Det fremgår således af præmis 18-20 ovenfor, at artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 til dels pålægger Afviklingsinstansen en bunden kompetence og til dels overdrager denne en skønsbeføjelse.

108 Således som klagenævnet fremhævede i den anfægtede afgørelses punkt 586-1, berøres den skønsbeføjelse, der er omhandlet på det andet trin nævnt i præmis 20 ovenfor, ikke i den foreliggende sag, eftersom det omtvistede spørgsmål ikke er, om Afviklingsinstansen korrekt udøvede denne skønsbeføjelse, når først alle betingelser er opfyldt. Selv om Afviklingsinstansen i denne henseende, således som det er anført i præmis 43 ovenfor, har pligt til at afvise en dispensationsansøgning, når én af de kumulative betingelser, der er fastsat i artikel 12h, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, ikke er opfyldt, har den en vis skønsmargen med hensyn til fastlæggelsen af de omstændigheder, hvorunder den tredje af disse betingelser, som omhandler det forhold, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, er opfyldt.

109 Således, og henset til anbringenderne vedrørende det forhold, at Afviklingsinstansen angiveligt indførte et automatisk krav om garantistillelse for at give dispensation og således overskred sin skønsmargen under det første trin, tilkom det klagenævnet at prøve, om Afviklingsinstansen foretog en prøvelse in concreto, da den analyserede den pågældende bankkoncerns situation og garantierne fra 2014 og 2015, der var påberåbt af denne bankkoncern, og konkluderede, at de var ineffektive, samt nødvendigheden af moderselskabets stillelse af en garanti til fordel for dets datterselskab.

110 Det følger af ræsonnementet i præmis 22-103 ovenfor, at klagenævnet faktisk foretog en behandling, som nævnt i præmis 109 ovenfor. Det fremgår ligeledes af de ovennævnte præmisser, at klagenævnet efter den nævnte behandling med rette fandt, at Afviklingsinstansen faktisk havde foretaget en prøvelse in concreto, og at den derfor hverken indførte eller anvendte en ny betingelse, der ikke er fastsat i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014, og ej heller overskred grænserne for sin skønsmargen i henhold til denne bestemmelse.

111 Henset til disse forhold var det ufornødent for klagenævnet at redegøre yderligere for rækkevidden af Afviklingsinstansens skønsmargen eller tage stilling til de konsekvenser, der skal drages heraf.

112 Henset til det ovenstående kan det første anbringendes andet led ikke tiltrædes.

113 Følgelig må det første anbringende forkastes som ugrundet.

Om det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

114 Den Franske Republik har gjort gældende, at retssikkerhedsprincippet er blevet tilsidesat med den begrundelse, at de kriterier, som Afviklingsinstansen havde anvendt med henblik på behandling af dispensationsansøgningen, hverken var klare eller præcise og heller ikke kunne forudses af den pågældende bankkoncern. Den har i denne henseende præciseret, at på tidspunktet for dispensationsansøgningen for MREL-kravet til Afviklingsinstansen nævner MREL Policy – der skal fastlægge Afviklingsinstansens praksis med hensyn til MREL-kravet – ikke nødvendigheden af stillelse af en garanti, og har gjort gældende, at eksistensen af en sådan garanti var inkluderet i Afviklingsinstansens interne dokument.

115 Afviklingsinstansen har bestridt denne argumentation.

116 Retssikkerhedsprincippet er et grundlæggende EU-retligt princip, som bl.a. kræver, at en ordning er klar og utvetydig, for at borgerne ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter, således at de kan handle derefter (dom af 9.3.2017, Polen mod Kommissionen, C-105/16 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:191, præmis 54).

117 Retssikkerhedsprincippet kræver navnlig, at retsreglerne skal være klare, præcise og forudsigelige i deres retsvirkninger, især når de kan have bebyrdende virkninger for personer og virksomheder (dom af 28.9.2022, Malacalza Investimenti mod ECB, T-552/19 OP, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:587, præmis 52).

118 Dette retssikkerhedskrav medfører, at enhver retsakt, som er bestemt til at afføde retsvirkninger, får sin retskraft fra en EU-retlig bestemmelse, som udtrykkeligt skal angives som retsgrundlag, og hvori det er fastsat, hvilken retlig form retsakten skal have (jf. dom af 19.6.2015, Italien mod Kommissionen, T-358/11, EU:T:2015:394, præmis 123 og den deri nævnte retspraksis). Princippet om forudsigelighed er en integrerende del af retssikkerhedsprincippet (jf. i denne retning dom af 16.7.2014, National Iranian Oil Company mod Rådet, T-578/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:678, præmis 111 og 112).

119 Det skal i første række bemærkes, at den bestemmelse, hvis anvendelse er omdrejningspunktet for den foreliggende tvist, er artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014. Denne bestemmelse fastsætter, at for at kunne opnå dispensation for MREL-kravet skal kravet om, at »der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet«, være opfyldt. Det må fastslås, at denne bestemmelse er klar, præcis og forudsigelig i sine retsvirkninger, dvs. at den fastsætter, at eksistensen af en hindring for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag udelukker, at der kan opnås dispensation.

120 Det kan for det første ikke kræves, at artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 nævner de forskellige konkrete tilfælde, hvorunder den betingelse, der er fastsat i denne bestemmelse, er opfyldt eller ej, for så vidt som lovgiver ikke på forhånd kan fastlægge alle disse tilfælde (jf. i denne retning dom af 20.7.2017, Marco Tronchetti Provera m.fl., C-206/16, EU:C:2017:572, præmis 42). Det er således ikke muligt at opregne eksempler på hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, ligesom det ikke kan kræves af lovgiver, at de foranstaltninger, der sikrer overholdelsen af betingelsen om, at der ikke må være nævnte hindringer, skal opregnes positivt.

121 Retssikkerhedsprincippet er for det andet ikke til hinder for, at de pågældende myndigheder har en skønsmargen ved anvendelsen af de kriterier, der er blevet fastlagt i lovgivningen. Den omstændighed, at Afviklingsinstansen i det foreliggende tilfælde har en skønsmargen ved afgørelsen af, om der foreligger en hindring for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller den passende måde, hvorpå denne betingelse kan opfyldes, indebærer imidlertid ikke, at retssikkerhedsprincippet er blevet tilsidesat.

122 I denne sammenhæng bemærkes, at Den Franske Republik i sine skriftlige indlæg har anført, at den ikke har gjort gældende, at artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 i alle tilfælde forbyder Afviklingsinstansen at stille krav om stillelse af en særlig garanti, og har således i det væsentlige anerkendt, at denne bestemmelse giver Afviklingsinstansen mulighed for at kræve en særlig garanti. Afviklingsinstansens krav om garanti over for moderselskabet til det pågældende bankdatterselskab er således ikke a priori uforudseligt og udgør derfor ej heller en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

123 I anden række skal Den Franske Republiks argumentation, hvorefter de økonomiske aktører fik modstridende signaler med hensyn til MREL Policy og Afviklingsinstansens interne håndbog og således kunne have legitim tvivl om den korrekte fortolkning af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014, behandles. Den Franske Republik har i denne henseende anført, at på tidspunktet for dispensationsansøgningen nævner MREL Policy, der skulle give bankinstitutterne oplysning om Afviklingsinstansens praksis vedrørende MREL-kravet, slet ikke nødvendigheden af at stille en garanti, men i sin interne håndbog havde Afviklingsinstansen betinget opnåelse af dispensation fra minimumskravet til kapitalgrundlag af stillelse af en særlig garanti. Den Franske Republik har fremhævet, at dette krav om en særlig garanti først udtrykkeligt blev nævnt i MREL Policy i juni 2022. Ifølge Den Franske Republik var der således betydelige forskelle mellem den gældende lovgivning (som ikke fastsatte noget krav om stillelse af en særlig garanti), MREL Policy (som ikke fastsatte en særlig garanti før juni 2022) og Afviklingsinstansens interne håndbog (som indeholdt et sådant ufravigeligt krav), af en karakter, der kan udgøre en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

124 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

125 Selv om det for det første er korrekt, at kravet ved indgivelsen af den dispensationsansøgning, der gav anledning til den anfægtede afgørelse, om stillelse af en særlig garanti med henblik på at opfylde betingelsen om, at der ikke må være nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, således ikke var at finde i MREL Policy, indebar denne omstændighed ikke nødvendigvis, at Afviklingsinstansen aldrig kunne stille krav om en sådan garanti. Bankerne kunne således ikke med rimelighed fortolke den manglende nævnelse i denne henseende som et endeligt afkald fra Afviklingsinstansens side på kravet om stillelse af en særlig garanti.

126 I denne henseende, og for det andet anførte MREL Policy af 2020 klart, at den part, der ansøgte om dispensation, »sk[ulle] godtgøre, at der ikke [var] nogen hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver«. MREL Policy af 2020 henviste derfor utvetydigt til den resultatforpligtelse, som ansøgere om dispensation er underlagt – nemlig at der består en mekanisme for koncernintern overførsel af tab, som sikrer, at de potentielle hindringer for overførsel af kapitalgrundlag elimineres – men begrænsede ikke mulighederne for mekanismerne til at opnå dette. Afviklingsinstansen har dermed implicit anerkendt muligheden for, at den pågældende mekanisme tager form af moderselskabets stillelse af garanti til fordel for dets datterselskab.

127 Den Franske Republik har i denne henseende forgæves påberåbt sig dom af 12. februar 2014, Beco mod Kommissionen (T-81/12, EU:T:2014:71), hvori Retten fastslog, at der var sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. Den pågældende dom vedrørte en fortolkende meddelelse fra Kommissionen, som havde til formål at give oplysning til erhvervsdrivende, men som førte til det modsatte resultat, for så vidt som den havde sendt »modstridende signaler«. Af de grunde, der er anført i præmis 126 ovenfor, må det konstateres, at der i den foreliggende sag hverken har været modstridende signaler eller uforudsigelige foranstaltninger.

128 For det tredje, og i modsætning til, hvad Den Franske Republik har gjort gældende, kan de udvekslinger, der har fundet sted mellem den pågældende bankkoncern, Afviklingsinstansen og den interne afviklingsgruppe under den administrative procedure, tages i betragtning ved vurderingen af, om retssikkerhedsprincippet er overholdt, hvilket ikke kun afgøres in abstracto. Klagenævnet anførte, bl.a. i den anfægtede afgørelses punkt 73 og 87, at Afviklingsinstansen og den interne afviklingsgruppe klart havde givet udtryk for forbehold med hensyn til likviditets- og kapitalforpligtelser for datterselskabet gennem garantierne fra 2014 og 2015. Den pågældende bankkoncern havde dermed fået kendskab til Afviklingsinstansen holdning under omstændighederne i den foreliggende sag.

129 For det fjerde fremgår det af behandlingen af det første anbringende, at klagenævnet ikke på nogen måde validerede den fremgangsmåde, som Afviklingsinstansen angiveligt fulgte, bestående i anvendelsen af en forpligtelse, af princip og automatisk, til at stille en særlig garanti i forhold til den pågældende bankkoncern. Det er således med rette, at klagenævnet fandt, at Afviklingsinstansen konkret havde behandlet den foreliggende sag, og navnlig garantierne fra 2014 og 2015.

130 Afviklingsinstansen har i denne henseende på passende vis anført at have foretaget en vurdering fra sag til sag under afviklingsplanlægningscyklussen for 2020, og at den ikke har stillet krav om garantistillelse til alle banker. Den har anført således at have givet seks dispensationer, herunder tre uden garantistillelse. Denne faktiske omstændighed understøtter klagenævnets konklusion, hvorefter Afviklingsinstansen ikke automatisk og in abstracto kræver stillelse af en særlig garanti.

131 Endelig var Afviklingsinstansens interne håndbog, i de versioner af den, der var gældende i 2020 og 2021, ikke tilgængelig for den pågældende bankkoncern. Under disse omstændigheder har dette dokument ikke kunnet give »modstridende signaler« eller vildlede den pågældende bankkoncern. Det fremgår endvidere ikke nogetsteds i den anfægtede afgørelse, at klagenævnet skulle have valideret en fremgangsmåde, hvorved Afviklingsinstansen på rent mekanisk vis skulle have anvendt instrukserne i dens interne håndbog.

132 Henset til samtlige ovenstående forhold skal det andet anbringende forkastes som ugrundet.

Om det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten

133 Den Franske Republik har gjort gældende, at det var med urette, at klagenævnet fandt, at Afviklingsinstansen havde opfyldt begrundelsespligten. Ifølge Den Franske Republik er begrundelsen i Afviklingsinstansens afgørelse – og valideret af klagenævnet – mangelfuld, eftersom den ikke gør det muligt at forstå, hvorfor betingelsen i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 ikke var opfyldt, eller hvad der kendetegner en garanti, som kan leve op til Afviklingsinstansens forventninger. Afviklingsinstansen har derfor ikke begrundet, på hvilken måde der bestod en hindring for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet. Den Franske Republik har tilføjet, at klagenævnet begrænsede sig til at

anføre, at de elementer, som den pågældende bankkoncern havde fremlagt (bl.a. garantierne fra 2014 og 2015), kunne vise sig ikke at være tilstrækkelige i et krisescenario med henblik på at sikre den hurtige overførsel af kapitalgrundlag, og at en sådan begrundelse ikke kan være en begrundelse for, at der skulle foreligge »nuværende eller forventede« »væsentlige« »praktiske eller juridiske« hindringer for den hurtige overførsel af kapitalgrundlag.

134 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at dette anbringende bør forkastes.

135 Den begrundelse, som kræves i henhold til navnlig artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (jf. dom af 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg mod ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

136 Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for berørt af retsakten som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en afgørelses begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 8.7.2020, Crédit agricole mod ECB, T-576/18, EU:T:2020:304, præmis 130 og den deri nævnte retspraksis).

137 Henset til de anbringender, der i den foreliggende sag er fremsat af klager i sagen for klagenævnet, således som anført i præmis 76-78 ovenfor, finder Retten, at klagenævnet i den anfægtede afgørelse har specificeret de faktiske og retlige detaljer, der har været af afgørende betydning, for så vidt som grundene heri har gjort det muligt dels for Den Franske Republik at få kendskab til begrundelsen for den nævnte afgørelse med henblik på anfægtelse heraf, dels for Unionens retsinstanser at udøve legalitetskontrol med denne afgørelse.

138 Den Franske Republik har således kunnet anfægte rigtigheden af klagenævnets ræsonnement i den anfægtede afgørelse. Den har nemlig kunnet gøre gældende, at klagenævnet havde godkendt Afviklingsinstansens urigtige fortolkning af artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 og havde set bort fra Afviklingsinstansens »overskridelse af kompetence«. Endvidere, og således som det fremgår af analysen ovenfor af de anbringender og argumenter, der er fremsat i stævningen, har Retten kunnet tage stilling til denne argumentation og udøve sin legalitetskontrol med den anfægtede afgørelse.

139 I særdeleshed giver de grunde, der er nævnt i navnlig præmis 82-88 ovenfor, som klagenævnet støttede sig på for at fastslå, at Afviklingsinstansen havde foretaget en konkret bedømmelse af den pågældende bankkoncerns situation, i tilstrækkelig grad mulighed for Den Franske Republik at få kenskab til begrundelserne og den af klagenævnet anvendte fremgangmåde.

140 I øvrigt og under alle omstændigheder har de grunde, der er angivet i Afviklingsinstansens afgørelse, givet Den Franske Republik mulighed for at forstå, af hvilke grunde Afviklingsinstansen havde fundet det nødvendigt, at moderselskabet stiller garanti til fordel for dets datterselskab for at opfylde betingelsen i artikel 12h, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014, og af hvilke grunde Afviklingsinstansen havde fundet, at garantierne fra 2014 og 2015 var utilstrækkelige i denne

henseende. Det skal tilføjes, at konteksten var kendt af den pågældende bankkoncern. Således, og som det fremgår af den anfægtede afgørelse og af Afviklingsinstansens afgørelse, fandt de forskellige og intensive udvekslinger mellem den pågældende bankkoncern og Afviklingsinstansen sted under den administrative procedure, der blev givet detaljerede forklaringer vedrørende disse garantiers utilstrækkelighed, og den pågældende bankkoncerns ansvarlige interne afviklingsgruppe udleverede til koncernen en liste over garantiens vigtigste elementer, der anses for relevante for yderligere at vurdere anmodningen om dispensation.

141 Det er følgelig ikke med rette, at Den Franske Republik har gjort gældende, at den anfægtede afgørelses begrundelse er utilstrækkelig.

142 Det følger heraf, at det tredje anbringende skal forkastes som ugrundet.

143 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må Afviklingsinstansen frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

144 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Den Franske Republik har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Afviklingsinstansens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling):

1) Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) frifindes.

2) Den Franske Republik betaler sagsomkostningerne.

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 2024.

Underskrifter